

1. Kapitola

Ľad. Svet Glacies bol pokrytý ľadom. Ľad bol na Glaciese každodenným javom a ľudia žijúci v tejto krajine zistili, že jediným spôsobom, ako ovládať svoje prostredie, je používať mágiu, ktorá im prúdi v žilách. Glacienci boli mocnou skupinou ľudí a rástli a rástli, až sa rozhodli, že je potrebná vyššia moc, ktorá by kontrolovala stále rastúci magický ľud a jeho moc. Prvého kráľa a kráľovnú posadili na trón v hlavnom meste Adamantes a tam už zostali.

Silná a čistá ľadová krv sa dedila z generácie na generáciu, až kým sa päťsto rokov po prvom kráľovi a kráľovnej nenarodili na svet dvojčičky.

Jedno dievča malo strieborné vlasy, fialové oči a bledú pleť. Dokonalá ľadová princezná ako tie predošlé. Rodičia jej dali meno Elisheva. Jej sestra, ktorá dostala meno Gréta, mala nápadné tmavočervené oči, snehobiele vlasy a bledú pokožku.

Ich rodičia boli znepokojení Grétinými tmavočervenými očami. Žiadny príbuzný predtým nemal takú tmavočervenú farbu očí ako ona. Ale prestali sa obávať, keď si všimli, že ich dcéra je stále rovnaká ako každé iné dieťa; milá, nevinná, hravá, láskavá a plná kúziel. Aký druh mágie, na to neprišli...

Grétina mágia ešte nedosiahla svoju plnú silu a nedosiahne ju, kým nedosiahne plnoletosť. Hoci Elisheva vykazovala známky silnej ľadovej mágie skôr ako jej sestra.

A tak sa Elisheva a Gréta celé roky hrali, trénovali a spolu vychádzali. Ľudia z Glacies hovorili, že obe princezné boli nerozlučné a všade cestovali spolu. Ľudia mali kráľovskú rodinu radi a mysleli si, že sa im nikdy nemôže stať nič zlé. Kráľovstvo žilo v harmónii.

Až do dňa, keď sa celým kráľovstvom začala pohybovať temná, hrozivá prítomnosť.

Temnota stále rástla a rástla, čo spôsobilo, že kráľ a kráľovná sa začali obávať o svoju smrteľnosť. Ľudia pomaly začali vyvolávať nepokoje a zločiny v celom meste. Viackrát sa na kráľovskú rodinu pokúsili spáchať atentát. Kráľ a kráľovná sa rozhodli, že je čas zavolať svoje dcéry do trónnej sály. Trónna sála bola obrovská miestnosť s ľadovými stenami, ľadovými lustrami a dvoma vysokými ľadovými trónmi. Kráľ a kráľovná sedeli vysoko na trónoch a usmievali sa na svoje dcéry stojace pred nimi.

„Moje drahé," začala kráľovná. „Dnes sme vás sem pozvali, aby sme vám mohli vysvetliť, čo sa bude diať, ak sa nám niečo stane." Chytila svojho manžela za ruku a usmiala sa, hoci ten úsmev sa jej nikdy nedostal do očí. Boli plné obáv a smútku. „Príliš dlho sme to odkladali."

„To je pravda," pokračoval kráľ pomaly. „Vieme, že ste obaja dvojčatá, ale prvorodený je ten, ktorý nastúpi na trón. Elisheva, keďže si sa narodila prvá, zasadneš na trón, ak sa nám niečo stane." Očami zablúdil ku Gréte, ktorá stála nehybne ako kameň a z otca nespúšťala oči.

Elisheva sa zoširoka usmiala a uklonila sa pred rodičmi. „Ďakujem, otec. Ďakujem ti, mami. Budem na vás hrdá, kedykoľvek budem sedieť na vašich trónoch."

„Viem, že budeš, Elisheva," povedal kráľ s úsmevom. „To je zatiaľ všetko. Môžete ísť."

Elisheva a Gréta sa uklonili a vyšli z trónnej sály. Keď sa za nimi zavreli dvere, Elisheva vypískla a zatlieskala. „Nie je to úžasné, Gréta? Jedného dňa budem viesť Glacies." Vzhliadla a videla, ako od nej Gréta odchádza. „Gréta? Gréta počkaj, čo sa deje?" Rozbehla sa, aby sestru dobehla. Chytila ju za lakeť a prinútila Grétu zastaviť. „Sestrička, čo sa deje?"

Gréta sa na ňu pozrela svojimi tmavočervenými očami. „Mala som ja dostať trón! Nie ty!"

Elisheva ustúpila od Grétinej repliky. „Gréta, myslela som si, že sa budeš tešiť za mňa. Ja by som bola šťastná za teba!" Sestrin hnev sa jej dotkol. Bola by sa za ňu tešila, keby Gréta získala trón.

„No zrejme si sa mýlila. Trón som mala dostať ja. Som oveľa silnejšia a mocnejšia ako ty! Mám väčšiu moc, než by si verila!“ „To je pravda!“ Gréta sa otočila a odišla.

„Počkaj,“ natiahla ruku ku Gréte. „Ako to myslíš, že máš väčšiu moc ako ja? Obe dokážeme ovládať ľad ako všetci ostatní.“

Gréta sa neotočila, ale cez plece odpovedala: „Ach, Eli, ty by si to nepochopila. Moja mágia je iná. Každý, kto ju má, by mal byť vyhnaný z jej nebezpečenstiev.“ Vzdychna si. „Nesleduj ma, dobre? Zabudni na to, čo si počula.“ Keď odchádzala, neotočila sa, aby jej zamávala.

Elisheva za ňou hľadela a stála na tom istom mieste, čo sa zdalo ako večnosť, kým sa nerozhodla ísť. Nevedela, kam ju nohy vedú, kým nestála pred dverami rodičovskej izby. Zaklopala na dvere a čakala, kým jej rodičia otvoria, pričom si nedočkavo trela ruky.

Jedny dvere sa otvorili a spoza nich sa objavila Elpis, slúžka jej matky. Elpis sa usmiala a uklonila sa: „Dobrý deň, vaša výsosť.“

„Ahoj,“ opáčila Elisheva. „Je tu moja matka?“

Elpis prikývla. „Áno, vaša výsosť. Poďte ďalej.“ Ustúpila nabok, aby mohla Elisheva prejsť, a potom za sebou zavrela dvere. Odviedla ju k stoličke a naznačila jej, aby si sadla. „Počkajte tu. Pôjdem pre ňu.“ Elpis zmizla v ďalšej miestnosti a o päť minút neskôr vošla do miestnosti kráľovná s Elpis.

„Ahoj, moja drahá," kráľovná veselo pozdravila Elishevu. Sadla si na pohovku oproti nej. „Čomu vďačím za to, že si ma mohla navštíviť?" Mávla na Elishevu.

„Sme úplne sami, matka?" Elisheva sa spýtala.

„Áno, moja drahá. Sme." Jej obočie sa zvrátilo.

Elisheva si pretrela ruky o šaty a pozrela sa dolu. „Matka, mám o Grétu strach."

„Prečo to hovoríš?" Kráľovná sa jej spýtala.

„Keď sme vyšli z trónnej sály, vyjadrila svoj hnev nad tým, že som dostala trón." Vzhliadla a uprela na matku oči. „Povedala, že trón mala dostať ona, a nie ja." Zhlboka sa nadýchla a položila si ruky na šaty, aby sa jej netriasli. „Matka, spomínala niečo o tom, že je mocnejšia, než si vôbec dokážem predstaviť."

Kráľovná sa oprela o pohovku a vzdychla si. Rukou si prešla po vlasoch a zavrela oči. „Vedela som, že sa to stane, keď porodím dvojčatá." Opäť si vzdychla: „Eli, Gréta je žiarlivá a zmätená. Len jej daj na pár dní priestor a nechaj jej hnev vyprchať." Natiahla ruku, chytila Elishevu za ruku a stisla ju. „Bude to v poriadku, moja drahá, dobre?"

Elisheva sa pozrela na matku a usmiala sa. „Áno, mami." Vstala, aby odišla, urobila pukrle a vyšla z izby na chodbu.

Keď sa blížila k svojej izbe, uvidela Grétu, ako stojí pred jej izbou. Elisheva sa niekoľkokrát zhlboka nadýchla, aby sa upokojila, kým nestála priamo pred ňou. Láskavo sa usmiala: „Ahoj, Gréta. Mohla by si ma ospravedlniť? Musím ísť do svojej izby.“ Po celý čas sa usmievala rovnako a hlas mala jemný a milý, snažila sa, aby Gréta odišla.

Gréta tam len stála s úsmevom na tvári. Oprela sa o dvere a prekrížila si ruky. „Prečo? Aby si mohla ísť a nechať si narásť tú svoju veľkú hlavu?“

Elisheva bola ohromená. Nechápala, prečo sa jej sestra správa ako dieťa. „Gréta?“ Nabrala odvahu a spýtala sa sestry: „Čo som ti kedy urobila? Je to preto, že som vyšla prvá, čo - naposledy, čo si pamätám - som nemala čo povedať, či chcem byť prvá alebo druhá?“

Gréta si vzdychla, zdvihla ruky a pokrútila hlavou. „Nevyčítam ti, že si vyšla prvá. Len ma mrzí, že by si naši rodičia museli vybrať medzi svojimi deťmi - ktoré sú dvojčičky -, kto bude vládnuť.“

„Tak či onak, Gréta, keby som bola stále najstaršia. Čo znamená, že by som aj tak dostala trón.“

Grétine oči potemneli, keď sa priblížila k Elisheve. „Dávala by som si pozor na jazyk, sestrička, lebo by sa ti mohlo niečo stať.“ Gréta jej hľadela do jej očí.